

СРЕДНОЩНА КОРОНА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Midnight Crown*

Text copyright © Sarah J. Maas 2013

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Превод Александър Драганов

Редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1217-6

ПЪРВА ЧАСТ

Кралски шампион

1

Люлеещите се от бурята капаци на прозорците бяха единственият знак за преминаването ѝ. Никой не бе забелязал как прескача градинската стена на мрачното имение, нито пък бе чул как изкачва водосточната тръба и влиза през прозореца в коридора на втория етаж. Ужасната гръмотевична буря и вятърът, идващ от морето, бяха идеалното прикритие.

Кралският шампион се заслони в една ниша, щом чу звука от приближаващи стъпки. Скрита зад черна маска и качулка, тя се сля със сенките и се превърна в поредната ивица мрак. Една слугиня мина покрай отворения прозорец и промърмори нещо, докато го затваряше. Няколко секунди по-късно изчезна по стълбището в другия край на коридора. Така и не забеляза мокрите следи по пода.

Блесна мълния, която освети помещението. Асасинът си пое дълбоко въздух и отново си припомни плана, който бе запаметила през трите дни внимателно наблюдение на имението в покрайнините на Белхейвън. И от двете страни на коридора имаше по пет врати. Спалнята на лорд Нирал бе третата отляво.

Заслуша се, за да прецени дали няма да се появят още слуги, но къщата остана тиха, докато навън бурята бушуваше.

Продължи напред по коридора безшумна като призрак. Вратата на спалнята на лорд Нирал се отвори с тихо скър-

цане. Асасинът изчака следващия тътен на гръмотевиците, преди да затвори след себе си. Блесналата мълния разкри двете фигури в леглото с балдахин. Лорд Нирал бе на не повече от трийсет и пет, а красивата му тъмнокоса жена спеше дълбоко, облегнала глава на раменете му. Какво ли бяха сторили, за да разгневят краля толкова, че да пожелае смъртта им?

Приближи ъгъла на леглото. Не бе в позиция да задава въпроси. Работата ѝ бе да се подчинява. От това все пак зависеше свободата ѝ. С всяка следваща крачка отново и отново си припомняше плана.

Мечът ѝ излезе от ножницата със звук по-тих и от шепот. Тя си пое дълбоко въздух и се подготви за това, което ѝ предстоеше.

Лорд Нирал отвори очи колкото да види как кралският шампион вдига меча си над главата му.

⇨ 2 ⇨

Селена Сардотиен вървеше надолу по коридорите на стъкления замък в Рифтхолд. Тежката торба, която стискаше в ръката си, се поклащаше при всяка нейна стъпка и я удряше в коленете. Въпреки качулката на черния плащ, която скриваше голяма част от лицето ѝ, стражите не я спряха по пътя ѝ към съвещателната зала на краля на Адарлан. Те много добре знаеха коя е тя и каква е работата, която върши за него. Като кралски шампион тя имаше по-висок ранг. Всъщност в замъка бяха останали малцина по-висшестоящи. А онези, които не се бояха от нея, бяха още по-малко.

Тя приближи отворените стъклени врати, а плащът се развя зад гърба ѝ. Стражите от двете страни изпънаха рамене, когато тя им кимна на влизане в залата. Черните ѝ ботуши стъпваха почти безшумно по червения мраморен под.

На стъклен трон в центъра на залата седеше кралят на Адарлан, а черните му очи се спряха на торбата, поклащаща се в ръцете ѝ. Точно както и предишните три пъти, Селена падна на едно коляно пред трона и сведе глава.

Дориан Хавилиард стоеше зад трона на баща си и тя усещаше сапфирените му очи върху себе си. На стълбите пред подиума, както винаги между нея и кралското семейство, бе Каол Уестфол, капитанът на стражата. Погледна го иззад сянката на качулката си, като изучаваше чертите на лицето му. Ако се съдеше по изражението му, тя бе напълно непознатата за него. Това бе част от игра, в която през последни-

те няколко месеца и двамата бяха станали майстори. Каол може и да бе неин приятел и някой, на когото има доверие, но все пак бе капитан на стражата и преди всичко носеше отговорността за живота на кралското семейство.

– Стани – рече кралят.

Селена вдигна брадичка, докато се изправяше, и свали качулката си. Кралят ѝ махна с ръка, а обсидиановият му пръстен заблестя на светлината на следобедното слънце.

– Свърши ли работата?

Селена пхна облечената си с ръкавица ръка в торбата и хвърли отсечената глава към него. Никой не каза нищо, когато мъртвата плът тупна зловещо върху мрамора. Търкулна се и спря досама подиума, а млечнобелите очи се втренчиха в пищния полилей над нея.

Дориан извърна поглед от главата, а Каол втренчи поглед в асасина.

– Съпротивляваше се – рече Селена.

Кралят се приведе напред, като огледа белязаното лице и разреза на врата.

– Почти не мога да го позная.

Селена се усмихна студено, макар гърлото ѝ да се сви.

– Отсечените глави не понасят добре дългия път. – Тя отново бръкна в торбата си и извади ръка. – Ето го и пръстена с печата му.

Опита се да не мисли за разложената плът, чиято смрад ставаше все по-лоша с всеки изминал ден. Подаде ръката на Каол, чиито бронзови очи сякаш гледаха в нищото, когато я взе от нея, за да я занесе на краля. Владетелят сви устни, но взе пръстена от ръката и я захвърли в краката ѝ.

Дориан се размърда неспокойно зад баща си. Докато се бе сражавала в съревнованието, той не изглеждаше като да се безпокои от историята ѝ на убиец. Какво обаче бе очаквал, че ѝ предстои, след като стане кралски шампион? Макар че, от друга страна, отрязаните ръце и глави определено ужасяваха повечето хора, дори и онези, които живееха под

игото на Адарлан. А Дориан, който никога не бе виждал битка и начина, по който хладното оръжие разкъсва плътта...

Може би трябваше да е впечатлена, че още не е повърнал.

– Ами съпругата? – попита кралят, като не спираше да върти пръстена.

– Вързах я за това, което остана от съпруга ѝ, на морското дъно – отвърна Селена със злокобна усмивка и извади нежната бледа ръка от торбата си. На нея имаше златна гривна с датата на брака им. Предложи я на краля, но той поклати глава. Селена не смееше да погледне към Дориан и Каол, докато прибираше ръката обратно в торбата.

– Много добре – промърмори кралят. Тя остана неподвижна, докато очите му преценяваха нея, торбата и главата. Времето, преди да поговори отново, ѝ се стори прекалено дълго. – В Рифтхолд зрее бунт, дело на хора, които са готови на всичко, за да ме свалят от трона. Те искат да попречат на плановете ми. Следващата ти задача е да ги намериш и ликвидираш, преди да се превърнат в заплаха за моята империя.

Селена стисна торбата толкова силно, че пръстите я заболяха. Каол и Дориан се втренчиха в краля, все едно за пръв път чуваха за това.

Наистина, преди да я пратят в Ендовиер, бе чувала, че се готви бунт и бе срещала бунтовници в самите солни мини. Но движение в самата столица... И сега я пращаха да го унищожи. Какво знаеха бунтовниците за делата на краля, че да му се бъркат? Тя потисна въпросите, така че той да не може да ги види в изражението на лицето ѝ.

Кралят потропа по облегалката на трона, като все още си играеше с пръстена на Нирал в другата си ръка.

– Има няколко души в моя списък със заподозрени предатели, но ще ти давам имената едно по едно. Замъкът е пълен с шпиони.

Каол се напрегна при тези думи, но кралят махна с ръка и когато капитанът я приближи и ѝ подаде листа, лицето му бе безизразно.

Тя избегна порива да го погледне, макар облечените му с ръкавица пръсти да погалиха нейните, преди да я пусне. Тя запази изражението си неутрално и погледна към листа. На него бе изписано едно-единствено име: Арчър Фин.

Тя впрегна цялата си воля и чувство за самосъхранение, за да не покаже шока, който изпита. Познаваше Арчър. Познаваше го от тринайсетгодишен, когато бе дошъл да се учи в Асасинската крепост. Бе с няколко години по-голям от нея и вече търсен любовник... който имаше нужда да научи как да се предпазва от ревниви клиентки. И от техните съпрузи.

Никога ѝ не се беше сърдил за глупавото ѝ влюбване в него. Даже пофлиртува, като винаги я караше да се смее до припадък. Разбира се, от няколко години не го бе виждала – всъщност отпреди да я пратят в Ендовиер, – но никога не си бе мислила, че е способен на подобно нещо. Той бе красив, мил и добродушен, а не предател, достатъчно опасен, че кралят да поиска главата му.

Това бе абсурдно. Който и да бе дал информацията на краля, бе напълно луд.

– Само него или и клиентките му? – изпусна се Селена.

– Познаваш Арчър? – усмихна се бавно кралят. – Не съм изненадан...

Това бе предизвикателство.

Тя погледна към него, като си наложи да остане спокойна и да диша равномерно.

– Познавах го. Той е много добре охраняван човек. Ще ми трябва време, за да премина през защитите му.

Каза го внимателно и едновременно с това спокойно. Всъщност имаше нужда от време, за да разбере в какво се бе забъркал Арчър и дали кралят не я лъже. Ако наистина бе предател и бунтовник... тя щеше да мисли за това по-късно.

– В такъв случай ти давам един месец – отвърна кралят. – Ако дотогава не са го погребали, ще преосмисля позицията ти, момиче.

Тя кимна, кротка, покорна и благодарна както винаги.

– Благодаря ви, Ваше Величество.

– Когато приключиш с Арчър, ще ти дам следващия в списъка.

Тя бе избягвала политиката в кралствата – особено бунтовете – години наред, а сега се озоваваше в центъра им.

Просто чудесно.

– Действай бързо и внимателно – предупреди я кралят. – Заплащането ти за Нирал вече е в покоите ти.

Селена отново кимна и прибра бележката в джоба си.

Кралят се взираше в нея. Селена погледна настрана, но се принуди да се усмихне леко, да накара очите си да заблестят от нетърпение за убийството.

Най-после кралят погледна към тавана.

– Вземай главата и се махай.

Той прибра пръстена на Нирал, а Селена преглътна отвращението си. Трофей.

Тя хвана главата за тъмната коса и я прибра в торбата. Погледна към Дориан, чието лице бе пребледняло, завъртя се на пети и излезе.

Дориан Хавилиард стоеше смълчан, докато слугите нареждаха залата и поставяха огромната дъбова маса и богатото украсените столове в центъра ѝ. Съветът започваше след три минути. Почти не чу как Каол излиза, за да разпита Селена допълнително. Баща му изсумтя нещо одобрително.

Селена бе убила човек и жена му. А баща му бе издал заповедта. Дориан не можеше да ги гледа и двамата. Бе мислил, че е успял да убеди баща си да не продължава с бруталната си политика след клането над ейлвийските бунтовници преди Юледа, но явно не бе така. А Селена...

Веднага след като слугите приключиха с масата, Дориан седна на обичайното си място отдясно на баща си. Съветниците започнаха да пристигат начело с херцог Перингтън,

който веднага отиде при краля и започна да му шепти нещо – прекалено тихо, че Дориан да може да ги чуе.

Принцът не си направи труда да заговори когото и да е, а само се загледа в стъклената кана с вода на масата. Селена изобщо не приличаше на себе си.

Всъщност се държеше така вече втори месец – откакто стана кралски шампион. Красивите ѝ скъпи рокли си отидоха, заменени от черни туники и панталони, а косата ѝ бе вързана на плитка, която потъваше в неизменното ѝ тъмно наметало. Приличаше на красив призрак, а когато го погледнеше, се държеше, все едно не го познава.

Щом можеше да убива хора, без да ѝ мигне окото, да го манипулира сигурно ѝ беше още по-лесно. Дали не го бе накарала да се сприятели... не, да се влюби в нея, за да я защитава пред баща си и тя да е сигурна, че ще стане шампион...

Дориан не искаше дори да си го помисля. Щеше да я навести скоро – може би още утре. Да види има ли шанс да бърка.

Не можеше да спре да се пита дали обаче изобщо означава нещо за Селена.

Селена вървеше тихо и бързо по коридорите и стълбите, по познатия път към кралските канали. Това беше същият проход, към който водеше и тайният тунел зад гоблена в стаята ѝ, но отгук миришеше по-лошо заради слугите, които изхвърляха отпадъци на всеки час.

Скоро втори чифт стъпки отекна в подземие. Каол. Тя не каза нищо, докато не стигна края на канала, загледала в отделните арки от двете страни на реката. Наоколо нямаше никого.

– Е – каза тя без да поглежда зад гърба си, – ще ме поздравя ли, или просто са те изпратили да ме следиш?

Тя се обърна към него. Торбата все още се поклащаше в

ръката ѝ.

– А ти Селена ли си в момента, или кралският шампион? –
Бронзовите му очи заблестяха на светлината на факлата.

Каол, разбира се, правеше разликата. Той не пропускаше нищо. Селена не можеше да прецени дали това я радва, или не. Особено предвид леко хапливия му тон.

Когато не му отговори, той я попита:

– Как мина в Белхейвън?

– Както винаги. – Тя знаеше какво има предвид. Интересуваше се дали мисията ѝ е минала успешно.

– Каза, че се е съпротивлявал – посочи с брадичка той към торбата.

Тя сви рамене и се обърна към черната река.

– Не беше проблем.

С тези думи хвърли торбата в канала. Не продумаха, когато тя избълбука, а после потъна.

Каол се прокашля. Селена знаеше, че той мрази тези разпити. Преди първата ѝ мисия се бе суетил толкова, че тя се бе запитала дали в крайна сметка няма да ѝ забрани да тръгне. Когато се върна с отрязана глава в торбата и злокобна вест за смъртта на сър Карлин, му бе отнело цяла седмица, докато я погледне в очите.

Какво друго обаче бе очаквал?

– Кога започваш следващата си мисия? – попита той.

– Утре или в другиден. Имам нужда от малко почивка – добави тя, когато той се намръщи. – Освен това ще ми отнеме само два дни, за да разбере каква е охраната на Арчър и как трябва да го нападна. Надявам се да не опра до месеца, който кралят ми даде.

Надяваше се и Арчър да знае защо е в списъка на краля и в кои точно негови планове се е набъркал. Така тя щеше да разбере и какво да прави с него.

Каол застана зад нея, все още загледан в мръсната вода. Торбата вече несъмнено бе повлечена от течението към река Ейвъри и морето.

– Бих искал да те разпитам.
– Няма ли първо да вечеряме? – повдигна вежда тя.
Той се намръщи, а тя от своя страна се нацупи.
– Не се шегувам. Трябва да разбере какво точно е станало с Нирал.

Тя му се усмихна и обърса ръкавиците в панталоните си, преди да се отпрати обратно нагоре по стълбите.

Каол я хвана за ръката.

– Ако Нирал се е съпротивлявал, може би има свидетели, които...

– Не можа да издаде нито звук – сопна се Селена и дръпна ръката си от неговата, след което хукна нагоре по стълбите. След две седмици път просто искаше да поспи. Дори разстоянието до покоите ѝ се виждаше безкрайно. – Няма нужда да ме разпитваш, Каол.

Той обаче я спря отново на една сенчеста площадка, като постави ръка на рамото ѝ.

– Когато те няма – каза той, а светлината на факлите освети лицето му, – нямам никаква представа какво ти се случва. Не зная дали си ранена, дали не си в някоя тъмница. Вчера чух, че са хванали убиеца на Нирал. – Той приближи лицето си към нейното. Гласът му бе прегракнал. – Докато не пристигна, мислех, че говорят за теб. Бях готов да тръгна да те търся.

Това обясняваше защо когато пристигна, видя коня му оседлан в конюшните. Въздъхна, а лицето ѝ внезапно пламна.

– Вярвай малко повече в мен. Кралски шампион съм все пак.

Нямаше време да реагира, когато той я придърпа към себе си и я прегърна. Тя му отвърна със същото без миг колебание, след което вдиша дъха му. Не я бе прегръщал от деня, в който тя официално стана шампион, макар споменът за онази прегръдка да бе избледнял. А сега го държеше и желаше това никога да не спира.

Носът му опря задната част на врата ѝ.

– Богове, вониш ужасно – промърмори той.

Тя изсъска и го блъсна назад. Лицето ѝ пламна от яд.

– Няколкоседмичното разнасяне на части от трупове не води до приятен аромат. Ако ми бе дал време да се изкъпя, вместо да ме извикаш незабавно при краля, може би щях... – Селена се спря при вида на усмивката му и го блъсна по рамото. – Идиот! – След което го хвана за ръката и го дръпна нагоре по стълбите. – Хайде да вървим към покоите ми, където ще ме разпиташ като истински джентълмен.

Каол изсумтя и я смуши с лакът. Но не пусна ръката ѝ.

След като щастливата Лапичка се успокои достатъчно, че позволи на Селена да говори, без да бъде лигавена цялата, Каол изстиска цялата информация, след което си тръгна с обещанието да се върне след вечеря. Селена позволи на Филип да я гълчи в банята за състоянието на косата и ноктите ѝ, а накрая се просна в леглото.

Лапичка скочи и се сви до нея. Селена погали златистата козина на кученцето и се загледа в тавана. Изтощението налегна измъчените ѝ мускули.

Кралят бе повярвал.

Каол също не се бе усъмнил в историята ѝ, нито за миг. Не можеше да реши дали трябва да се чувства доволна, разочарована или виновна от това. Лесно обаче изрече лъжите – че Нирал се е събудил точно преди да го убие, че е трябвало да пререже гърлото на жена му, за да не вика, че цялата история е била далеч по-кървава, отколкото ѝ е било приятно. Бе добавила и някои верни детайли – за прозореца на втория етаж, бурята, слугата със свещта... най-хубавите лъжи се получаваха, когато ги смесиш с истина.

Селена стисна амулета на гърдите си. Окоето на Елена. Не бе виждала древната кралица от последната им среща

в гробницата, надяваше се призракът да я остави на мира сега, когато вече бе шампион. Въпреки това, в месеците от- както Елена ѝ бе дала амулета си, Селена бе установила, че присъствието му я успокоява. Металът бе винаги топъл, все едно имаше свой собствен живот.

Тя го стисна здраво. Ако кралят разбереше какво бе направила през последните два месеца...

Тръгна на първата мисия с намерението бързо да обезвреди мишената си. Бе готова за убийството, каза си, че сър Карлин е непознат, чийто живот не означава нищо за нея.

Когато обаче стигна имението му и видя добротата, с която се отнасяше към слугите си, когато го видя да свири на лирата на пъгуващ музикант, когото бе подслонил, осъзна, че не може да свърши работата, за която е наета. Опита да се принуди, да се убеди, да се подкупи да го направи. Но не можа.

Затова трябваше да намери труп.

Бе дала на лорд Нирал същия избор, който бе предложила и на сър Карлин – да умре на място или да инсценира собствената си смърт и да избяга далеч, без да използва истинското си име никога повече. Досега я бяха изпратили по следите на четирима и те всички бяха избрали бягството.

Не бе трудно да се разделят с пръстените и другите си принадлежности. Още по-лесно ги бе убедила да ѝ дадат дрехите си, така че да ги посече според раните, които твърдеше, че им е нанесла. Трупове също се намираха. Моргите винаги изобилстваха от такива, не бе трудно и да се намери някой, който да прилича на търсената жертва – особено предвид факта, че мишените ѝ живееха достатъчно далеч, че плътта им да се разложи по пътя.

Нямаше представа на кого принадлежи главата на лорд Нирал – знаеше само, че имаше подобна коса, а когато нарязаше лицето му и го остави да се разложи, това свърши работа. Ръката дойде от същия труп. Тази на дамата принадлежеше на младо момиче, загинало малко след първия си цикъл, по-

разено от болест, която само допреди десет години щеше да бъде изцерена без проблеми от изкусен лечител. Но магията си бе отишла и мъдрите лечители бяха обесени или изгорени на клада. Хората умираха на тълпи. Умираха от глупави и някога напълно лечими болести.

Обърна се на една страна и зарови лице в меката козина на Лапичка.

Как щеше да фалшифицира смъртта на Арчър? Той бе популярен и лесно разпознаваем. Не можеше да разбере каква е връзката му с подземния свят. Но след като бе попаднал в списъка на краля, може би през годините, през които не го бе виждала, бе използвал талантите си, за да стане могъщ.

Каква информация обаче можеше да има за делата на краля, че да се превърне в заплаха? Владетелят бе покорил целия континент – какво още искаше?

Разбира се, имаше и други континенти с богати царства – като Вендлин, далечната земя отвъд морето. Вендлин досега бе удържал атаките му, но Селена не знаеше какво е развитието на войната след като я бяха затворили в Ендовиер.

А и защо бунтовниците биха се грижили за събитията в други владения на друг континент, когато техният бе достатъчно голям проблем?

Не, плановете на краля се отнасяха за нещо тук.

Тя не искаше да знае. Не искаше да научава какво прави кралят и какво готви на империята си. Селена трябваше да използва този месец, за да реши какво да прави с Арчър и да се преструва, че никога не е чувала тази ужасна дума: планове.

Селена потрепери. Танцуваше по ръба на бръснача. Сега, когато мишените ѝ бяха хора от Рифтхолд... когато една от тях беше Арчър... трябваше да започне да играе по-добре. Ако кралят узнаеше истината за това, което прави...

Щеше да я унищожи.

3

Селена тичаше в мрака на тайния коридор. Задъха се, когато погледна през рамо и видя ухиления Каин. Очите му горяха като въглени.

Колкото и бързо да бягаше, преследвачът ѝ никога не оставаше. Той оставяше диря от зеленикави Знаци на Уирда. Странните символи осветяваха древните камъни. А зад Каин прегърбен вървеше ридеракът, чиито дълги нокти нанасяха дълбоки бразди в пода.

Селена се препъна, но запази равновесие. Чувстваше се, все едно върви в рядка кал. Не можеше да му избяга. Рано или късно, щеше да я настигне. А щом ридеракът я хванеше... тя не смееше да погледне към огромните зъби, които излизаха от устата му, нито към черните очи, които блестяха от неестествен глад.

Каин се изсмя, а кикотът му отекна в каменните стени. Вече бе съвсем близо. Толкова близо, че пръстите му я докоснаха по врата. Той прошепна името ѝ. Истинското ѝ име.

Тя изкрещя.

Селена се събуди от кошмара, стиснала Окоето на Елена. Огледа стаята за по-плътни сенки или сияещи Знаци на Уирда, които да подсказват, че тайната врата към прохода се е отворила. Видя обаче само тлеещия в камината огън.

Отпусна се обратно на възглавниците си. Това бе само лош сън. Каин и ридеракът си бяха отишли, а Елена нямаше да я безпокои повече.

Всичко бе свършило.

Лапичка, която спеше на завивките, постави главичка на стомаха ѝ. Момичето прегърна кученцето и затвори очи.

Всичко бе свършило.

Селена метна пръчката в широкото поле на игрището, скрито от студените утринни мъгли. Лапичка хукна през тревата като златиста мълния. Бе толкова бърза, че Селена подсвирна одобрително. Зад нея Нехемия изцъка с език, докато гледаше светкавичната хрътка. Принцесата бе толкова заета да печели доверието на кралица Джорджина, за да научи чрез нея планове на владетеля за Ейлве, че утрините бяха единственото време, в което двете можеха да се виждат. Дали кралят знаеше, че принцесата е сред шпионите, за които говори?

Едва ли, иначе нямаше да направи Селена свой шампион. Приятелството между двете бе добре известно на всички.

– Защо Арчър Фин? – прошепна Нехемия на ейлвийски. Селена ѝ бе разказала за последната си мисия, без да разкрива много детайли. Лапичка хвана пръчката и се върна при тях, като махаше с опашка. Макар още да не бе пораснала напълно, вече бе ненормално голяма. Дориан така и не бе казал с куче от каква точно порода се е чифтосала майката. Предвид размерите на Лапичка, вероятно вълкодав или дори истински вълк.

Селена сви рамене при въпроса на Нехемия и прибара ръце в джобовете си.

– Кралят смята, че Арчър е част от някакво тайно движение срещу него. Движение от Рифтхолд, което иска да го

свали от трона.

– Никой не би имал дързостта. Бунтовниците се крият в планините и горите – на места, където местните могат да им помогнат и да ги скрият. Рифтхолд би бил смъртоносен капан.

Селена отново сви рамене, точно когато Лапичка се върна с пръчката, за да ѝ я хвърлят отново.

– Очевидно не е така. И кралят има списък с хора, които смята за ключови фигури в това движение.

– А ти смяташ да ги избиеш всичките? – Тъмното лице на Нехемия леко пребледня.

– Един по един – отвърна Селена, като метна пръчката колкото се може по-надалече в мъглата. Лапичка се стрелна подире ѝ, а сухата трева и остатъците от снега, навят през последната буря, започнаха да хрущят под краката ѝ. – Ще ми разкрива имената им един по един. Вижда ми се прекалено драматично. Щом обаче пречат на плановете му...

– Какви планове? – попита Нехемия.

– Надявах се ти да знаеш – намръщи се Селена.

– Не зная.

Настъпи неловко мълчание.

– Ако научиш нещо... – започна Нехемия.

– Ще видя какво мога да направя – излъга Селена. Не бе сигурна дали наистина иска да разбере какво е намислил кралят и дали би го споделила с някой друг. Това бе егоистично и може би глупаво, но тя не можеше да забрави предупреждението, които ѝ бе отправил.

Че ако го предаде, ще убие Каол.

А после Нехемия.

А накрая и семейството ѝ.

И всичко това – всяка инсценирана смърт, всяка лъжа – ги излагаше на риск.

Нехемия поклати глава, но не каза нищо. Когато принцесата, Каол или дори Дориан я погледнеха по този начин, ѝ се струваше, че не може да го понесе. Те обаче също трябваше

да вярват в лъжите ѝ. Заради собствената им безопасност.

Нехемия започна да кърши ръце, а очите ѝ станаха далечни. Селена често бе виждала това изражение през последните месеци.

– Ако се тревожиш за мен...

– Не – отвърна Нехемия, – ти можеш и сама да се грижиш за себе си.

– Какво има тогава?

Стомахът на Селена се сви. Ако Нехемия ѝ заговореше отново за бунтовниците, не знаеше дали ще издържи. Да, тя искаше да се освободи от краля – и като негов шампион, и като дете на поробен народ, – но не искаше да се забърква в заговорите, които се крояха в Рифтхолд, нито пък да споделя отчаяните надежди на бунтовниците. Да се изправи срещу краля бе глупаво. Всички, които го правеха, биваха унищожени.

Нехемия обаче каза:

– Изпращат все повече хора в лагера на смъртта в Калакула. С всеки изминал ден там пристигат нови бунтовници от Ейлве. Повечето смятат за чудо това, че изобщо са живи. След като войниците избиха петстотин от тях, моите хора се страхуват. – Лапичка отново се върна. Този път Нехемия взе пръчката от устата на кучето и я метна в мъглата. – Но условията в Калакула...

Тя направи пауза, като вероятно си мислеше за трите белега, обезобразили гърба на Селена. Постоянно напомняне за жестокостта в солните мини на Ендовиер... както и че макар да е свободна, хиляди все още се мъчат и умират там. А за Калакула се говореше, че е дори още по-отвратителен лагер от Ендовиер.

– Кралят не желае да говори с мен – каза Нехемия, докато си играеше с една от тънките си плитки. – Три пъти го молих да обсъдим условията в Калакула и три пъти ми отвърна, че е прекалено зает. Зает с това да ти намира жертви.

Селена се изчерви от горчивината в гласа на Нехемия. Ла-

пичка отново се върна, но когато Нехемия взе пръчката, я задържа в ръка.

– Трябва да направя нещо, Елентия – рече тя, като използва името, което даде на Селена в нощта, когато момичето ѝ разкри, че е асасин. – Трябва да помогна на хората си. Кога събирането на информация става безплодно? Кога трябва да действаме?

Селена преглътна. Думата „действаме“ я плашеше повече, отколкото искаше да признае. Повече дори от думата „планове“.

Лапичка седна в краката им и замахна с опашка в очакване да ѝ хвърлят пръчката.

Но когато Селена отново не каза и не обеща нищо, както винаги, когато Нехемия ѝ говореше за тези неща, принцесата пусна пръчката на земята и тихо тръгна към замъка.

Селена изчака стъпките на Нехемия да заглъхнат и въздъхна. След няколко минути трябваше да се види с Каол за сутрешното им бягане, но после... после отиваше в Рифтхолд. Арчър можеше да почака до следобеда.

Все пак кралят ѝ бе дал цял месец и въпреки въпросите за Арчър, които я очакваха, тя заслужаваше да разпусне.

А и имаше пари за харчене.